
О, СМЪРТЬ....

О ненагледна и невѣдома царице изъ безмълвни свѣтове!
Сега по-хубава си ти отъ ношитѣ на Илаяли,
По гѣвкава отъ вихѣра подгонящъ кораби къмъ острова
[на мъртвитѣ
И мамящо—горяща, катъ сияние на слънце плувнало надъ ледове.
Прѣдвѣчна тишина! О тайно битие въ небитието!
О смъртъ, открий прѣбуленитѣ красоти и отмѣтни прѣдсмъртнитѣ
[вуали!

Коситѣ ти обвиватъ океанитѣ,
Горятъ на слънцето завплетени въ вълнитѣ.
По-дивна си ти отъ коралови русалки^{ми} цѣлуващи делфинитѣ,
По мамяща отъ утрина изъ плувналия лѣсъ на глѣбинитѣ.
Лѣвица си — която царствено пристѣпя изъ пустинитѣ.
О ти, невѣдома, ела и излѣчи ти всѣка рана.